

DZIEŃ SZAFARSTWA

1. kwartał • Zbiórka darów 5 lutego • Projekt Zarządu Kościoła w Polsce

Literatura dla misji i edukacji

Mimo szybko zmieniającego się świata ciągle istnieje potrzeba karmienia społeczeństwa duchowymi wartościami, jak i wiernych Kościoła adwentystycznymi książkami. Najpierw jednak ktoś musi je napisać. A jeśli jest to autor obcojęzyczny, to tekst książki musi być przetłumaczony. Kolejnymi etapami są korekta stylistyczna i merytoryczna, obróbka typograficzna, druk oraz promocja w mass mediach. Cały ten proces jest czasochłonny i wymaga na bieżąco pokrywania kosztów z tym związanych.

Celem kolekty darów Dnia Szafarstwa w dniu 5 lutego jest sfinansowanie przygotowania książek misyjnych publikowanych przez Wydawnictwo Znaki Czasu oraz nowej książki na temat Ducha Proroctwa, która zostanie opublikowana przez Wyższą Szkołę Teologiczno-Humanistyczną.

Przy tej okazji dziękujemy za wasze dary złożone z okazji Dnia Szafarstwa w 2021 roku, które pomimo obostrzeń koronawirusowych zostały zebrane w kwocie 26 752 złotych. Niech Dobry Bóg wynagrodzi wasze zrozumienie misyjnych i duszpasterskich potrzeb oraz waszą hojność.

Jak złożyć dary?

1. Dar na projekt *Literatura dla misji* można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel.
2. Dar można również przekazać bezpośrednio na konto Zarządu Kościoła: **59 1750 0012 0000 0000 3024 9267**, z dopiskiem: **Literatura dla misji**.

JEZUS — WIERNY KAPŁAN

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 29 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 5,1-10; Rdz 14,18-20; 1 P 2,9;
Hbr 7,1-3.11-16.22.26.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Takiego to przystało nam mieć arcykapłana, świętego, niewinnego, nieskalanego, odłączonego od grzeszników i wywyższonego nad niebiosy” (Hbr 7,26).

Przepaść, która powstała między nami a Bogiem, została spowodowana przez grzech. Problem jest bardzo złożony, gdyż grzech pociągnął za sobą także zepsucie naszej natury. Bóg jest święty, a grzech nie może istnieć w Jego obecności. Zatem to nasza zepsuta natura oddziela nas od Boga, tak jak niewłaściwie ustawione magnesy odpychają się od siebie. Ponadto nasza zepsuta natura sprawia, że nie jesteśmy w stanie przestrzegać prawa Bożego. Grzech prowadzi do błędnego rozumowania. Nic dziwnego, że ludzie utracili zrozumienie miłości i miłosierdzia Boga, a zaczęli Go postrzegać jako rozgniewanego i wymagającego.

W tym tygodniu będziemy studiować niezwykle rzeczy, których Ojciec i Syn dokonali, by przerzucić most nad powstałą przepaścią. W 5., 6. i 7. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* zawarte jest staranne studium kapłaństwa Jezusa. Apostoł przedstawia pochodzenie i cel kapłaństwa (zob. Hbr 5,1-10) oraz wzywa czytelników, by go nie lekceważyli (zob. Hbr 5,11-6,8), ale raczej trzymali się mocno pewności danej im nadziei (zob. Hbr 6,9-20). Paweł wyjaśnia także cechy kapłaństwa Jezusa (zob. Hbr 7,1-10) i to, co wynika z niego w kwestii więzi Boga z Jego wyznawcami (zob. Hbr 7,11-28). Szczególnym przedmiotem naszego studium w tym tygodniu będą dwa fragmenty listu: Hbr 5,1-10 i Hbr 7,1-28.

Przeczytaj Hbr 5,1-10. Jaka jest rola kapłaństwa i jak Jezus wypełnia to zadanie według tego fragmentu listu?

Podstawowym celem kapłaństwa lewickiego było pośredniczenie między grzesznymi ludźmi a Bogiem. Kapłani byli wyznaczeni przez Boga, by służyć dla dobra ludzi, a zatem powinni być miłośni i wyrozumiali wobec ludzkich słabości.

W Hbr 5,5-10 Paweł wykazuje, że Jezus doskonale wypełnia te cele, został bowiem wyznaczony przez Boga (zob. Hbr 5,5-6), a ponadto rozumie nas, gdyż także cierpiał (zob. Hbr 5,7-8).

Jednak istnieją pewne ważne różnice. Jezus nie został „wzięty spośród ludzi” (Hbr 5,1). Jezus przyjął bowiem ludzką naturę, aby między innymi służyć jako Kapłan dla nas. Jezus nie składał ofiar za własne grzechy (zob. Hbr 5,3), ale za nasze grzechy, gdyż On był bezgrzeszny (zob. Hbr 4,15; 7,26-28).

List do Hebrajczyków stwierdza, że Jezus modlił się „do tego, który go mógł wybawić od śmierci, i dla bogobojności został wysłuchany” (Hbr 5,7). *List do Hebrajczyków* nawiązuje do drugiej śmierci, od której Bóg wybawił Jezusa, gdy wzbudził Go z martwych (zob. Hbr 13,20). *List do Hebrajczyków* mówi także o tym, że Jezus „nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał” (Hbr 5,8). Posłuszeństwo było czymś nowym dla Jezusa, nie dlatego że był nieposłuszny, ale dlatego że był Bogiem. Będąc Władcą Wszechświata, Jezus nie musiał być posłuszny nikomu — to Jemu wszyscy winni byli posłuszeństwo.

Cierpienia i śmierć Jezusa na krzyżu są niezbędną częścią Jego kapłańskiej służby. Cierpienia nie udoskonaliły Jezusa w sensie moralnej czy etycznej poprawy. Cierpienia nie służyły uczynieniu Go miłośnym. Przeciwnie, Jezus przyszedł na ziemię właśnie dlatego, że zawsze był miłośny i dlatego okazał miłosierdzie dla nas (zob. Hbr 2,17). *List do Hebrajczyków* stwierdza, że to przez cierpienia realność braterskiej miłości Jezusa, autentyczność Jego ludzkiej natury i głębia Jego uległości jako Reprezentanta Ludzkości wobec woli Ojca zostały w pełni wyrażone i objawione. Został On *udoskonalony* w takim sensie, iż Jego cierpienia przygotowały Go do roli naszego Arcykapłana. Jego życie w doskonałym posłuszeństwie, a następnie Jego śmierć na krzyżu, stanowiąca ofiarę za ludzkość, zostały przez Niego przedłożone Ojcu i uczyniły Jezusa naszym Arcykapłanem.

W 1 P 2,9 czytamy, że jesteśmy „królewskim kapłaństwem”. Co życie Jezusa mówi o tym, jakie powinny być nasze relacje z innymi ludźmi, skoro występujemy w takiej świętej roli?

Przeczytaj Rdz 14,18-20 i Hbr 7,1-3. Kim był Melchisedek i jak zapowiadał/wyobrażał Jezusa?

Melchisedek był jednocześnie królem i kapłanem. Przewyższał także Abrahama, gdyż Abraham oddał mu dziesięcinę. Podobnie Jezus jest Królem i Kapłanem (zob. Hbr 1,3), ale w przeciwieństwie do Melchisedeka Jezus jest bezgrzeszny (zob. Hbr 7,26-28).

Hbr 7,15 wyjaśnia, że Jezus jest Kapłanem „na podobieństwo Melchisedeka”. To właśnie oznacza wcześniejsze wyrażenie w Hbr 5,6: „...według porządku Melchisedeka”. Jezus nie był następcą Melchisedeka, ale Jego kapłaństwo było pod pewnymi względami podobne do Melchisedekowego.

Na przykład Paweł mówi, że Melchisedek był bez ojca, matki, rodowodu, narodzin i śmierci. Niektórzy sugerują, że Melchisedek był wcieleniem Jezusa w czasach Abrahama. Jednak taki pogląd nie pasuje do argumentu *Listu do Hebrajczyków*. Melchisedek był jedynie *podobny* do Jezusa, a zatem był inną osobą, a nie samym Jezusem (zob. Hbr 7,3).

Sugeruje się też, że Melchisedek był niebiańską istotą, ale to podważałoby argumentację *Listu do Hebrajczyków*. Gdyby Melchisedek naprawdę nie miał ojca, matki, początku ani końca, to musiałby być samym Bogiem. A to rodziłoby istotny problem. W pełni boskie niebiańskie kapłaństwo Melchisedeka poprzedzałoby służbę Jezusa. Gdyby tak było, „to jaka jeszcze była potrzeba — jak pyta Paweł — ustanawiać innego kapłana” (Hbr 7,11)?

Apostoł wykorzystuje jedynie milczenie *Pisma Świętego* w kwestii narodzin, śmierci i genealogii Melchisedeka, by zbudować typ i symbol kapłańskiej służby Jezusa (zob. Rdz 14,18-20) oraz wskazać, że Jezus jest wieczny. Krótko mówiąc, Melchisedek był kananejskim królem-kapłanem, który posłużył jako starotestamentowy typ wskazujący na Chrystusa.

„To Chrystus przemawiał przez Melchisedeka, kapłana Boga Najwyższego. Melchisedek nie był Chrystusem, ale był głosem Bożym w świecie i przedstawicielem Ojca. Chrystus przemawiał przez wszystkie pokolenia w przeszłości; Chrystus prowadził swój lud i był Światłością Świata”²⁸.

Czego objawienie dotyczące Melchisedeka uczy nas o tym, jak Bóg działa wśród tych, którzy nigdy nie zetknęli się z ludźmi głoszącymi ewangelie?

²⁸ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 378.

„Gdyby więc doskonałość została osiągnięta przez kapłaństwo lewickie, lud bowiem otrzymał Prawo z nim związane, to jakaż była potrzeba ustanawiania jeszcze innego kapłana na wzór Melchizedeka, a nie na wzór Aarona?” (Hbr 7,11 BT).

Kapłani są pośrednikami między Bogiem a ludźmi. *List do Hebrajczyków* mówi jednak, że kapłaństwo lewickie nie mogło dać zupełnego ufnego przystępu do Boga, gdyż nie mogło nikomu zapewnić doskonałości (zob. Hbr 7,11.18-19). W końcu sami kapłani nie byli doskonali, zatem jak mogliby obdarzyć doskonałością innych ludzi?

Podobnie ofiary ze zwierząt nie mogły oczyścić sumienia grzesznika. Ich celem było wskazywać na służbę Jezusa i Jego ofiarę, która jako jedyna mogła dać prawdziwe oczyszczenie z grzechu (zob. Hbr 9,14; 10,1-3.10-14). Rola kapłaństwa lewickiego (i składane przez nie ofiary) była doczesna i ilustracyjna. Przez służbę tych kapłanów Bóg pragnął prowadzić ludzi do pokładania wiary w przyszłej służbie Jezusa, Baranka Bożego, „który gładzi grzech świata” (J 1,29).

Przeczytaj Hbr 7,11-16. Dlaczego istniała potrzeba zmiany prawa?

Hbr 7,12 wyjaśnia, że zmiana kapłaństwa pociągała za sobą konieczność zmiany prawa. Dlaczego? Gdyż istniał przepis, który zakazywał osobie spoza rodu Aarona pełnić służbę kapłańską (zob. Lb 3,10; 17,4-5). Hbr 7,13-14 wyjaśnia, że Jezus pochodził z plemienia Judy, a zatem prawo zakazywało Mu pełnić funkcję lewickiego kapłana. Dlatego Paweł stwierdza, że wyznaczenie Jezusa jako Kapłana oznaczało, że Bóg zmienił prawo dotyczące kapłaństwa.

Przyjście Jezusa oznaczało także zmianę prawa ofiarniczego. Grzesznicy byli zobowiązani składać różnego rodzaju ofiary w celu uzyskania pojednania (zob. rozdziały od 1. do 7. *Księgi Kapłańskiej*), ale teraz Jezus przyszedł i złożył doskonałą prawdziwą ofiarę, a zatem prawo ofiarnicze zostało unieważnione (zob. Hbr 10,17-18) w wyniku zawarcia nowego przymierza i pełniejszego objawienia planu zbawienia.

Pomyśl o niezliczonych ofiarach ze zwierząt złożonych w starożytności, a wskazujących na Jezusa. Żadna z nich nie miała rzeczywistej mocy zapłacić za nasze grzechy. Dlaczego jedynie śmierć Jezusa jest prawdziwą zapłatą za grzechy ludzkości?

Przeczytaj Hbr 7,16. Na jakim podstawie Jezus został Kapłanem?

Jezus otrzymał kapłaństwo na podstawie swojego niezniszczalnego życia i swojej wiecznej służby. To, co wynika z tego faktu, jest zdumiewające. Oznacza to, że służba Jezusa nigdy nie zostanie unieważniona ani przedawniona. Jezus zbawia zupełnie i wiecznie — „na zawsze” (Hbr 7,25). Zbawienie zapewnione przez Jezusa jest pełne i ostateczne. Sięga do istoty ludzkiej natury (zob. Hbr 4,12; 9,14; 10,1-4). Wstawiennictwo Jezusa przed Bogiem obejmuje wszystkie dobrodziejstwa dane ludziom w ramach nowego przymierza.

Obejmuje to znacznie więcej niż tylko przebaczenie grzechów. Oznacza wpisanie prawa w nasze serca, uczynienie nas nowymi ludźmi w Chrystusie i poprowadzenie ku ogłoszeniu ewangelii światu (zob. Hbr 8,10-12). Będąc jedno z Bogiem i ludźmi, Jezus reprezentuje nas przed Ojcem. Jako Ten, który ofiarował swoje życie, Jezus zyskał niezbywalną przychylność Boga.

Przeczytaj Hbr 7,22. Kim jest Jezus w kontekście nowego przymierza?

Jezus jest Poręczycielem Nowego Przymierza, gdyż Bóg zaprzysiągł, że Jezus będzie „kapłanem na wieki” (Hbr 7,21). Łatwo jest przeoczyć doniosłość tej przysięgi. Paweł wcześniej odwołał się do przyrzeczeń danych przez Boga Izraelitom na pustyni i Abrahamowi (zob. Hbr 3,7-11; 6,13-15). Różnica między tymi przyrzeczeniami a przysięgą Boga daną Jego Synowi jest taka, że tamte przyrzeczenia zostały dane śmiertelnym ludziom. Przyrzeczenia zachowują moc tak długo, jak żyją ci, którym zostały złożone. Przyrzeczenie Boga dane izraelskiemu pokoleniu na pustyni i Abrahamowi obowiązywało tak długo, jak żyło tamto pokolenie i potomkowie Abrahama (zob. Ga 3,29).

Jednak w przypadku Syna, którego życie jest *niezniszczalne*, przysięga dana przez Boga obowiązuje wiecznie. Osoba będąca czymś poręczycielem ponosi taką samą odpowiedzialność jak ta osoba, za którą ona ręczy, z karą śmierci łącznie. A jednak Ojciec ustanowił Jezusa Poręczycielem dla nas, iż nie uchyli się od realizacji swoich obietnic. Oto jak pewni możemy być zbawienia danego nam w Jezusie.

Przeczytaj Hbr 7,26. Jakie pięć cech Jezusa wymieniono w tym wersecie?

Jezus był *święty*. To znaczy, że był bez winy przed Bogiem (zob. Hbr 2,18; 4,15; 5,7-8). Starożytny grecki przekład *Starego Testamentu* używa tego samego greckiego słowa na oznaczenie tych, którzy zachowują więź przymierza z Bogiem i innymi osobami.

Jezus był *nieskalany*. Pozostał czysty i nieskażony przez zło, choć był kuszony „we wszystkim” (Hbr 4,15; zob. Hbr 2,18). Doskonała bezgrzeszność Jezusa jest ważna dla Jego kapłaństwa. Stare przymierze zakładało, że zwierzęta ofiarne muszą być „bez skazy” (Kpł 1,3.10), aby zostały zaakceptowane przez Boga. Doskonałe posłuszeństwo Jezusa w czasie Jego ziemskiego życia umożliwiło Mu złożenie siebie w ofierze przyjętej przez Boga (zob. Hbr 9,14).

Jezus był *odłączony od grzeszników*, gdy wstąpił do nieba. Użyty tu grecki czasownik sugeruje, że jest to obecny stan Jezusa, rozpoczęty w określonym punkcie w czasie. Jezus zniósł wrogość grzeszników w swoim ziemskim życiu i, zwyciężywszy, zasiadł po prawicy Boga (zob. Hbr 12,2-3). Jezus jest także *odłączony od grzeszników* w tym sensie, że jest doskonale bezgrzeszny (zob. Hbr 4,15).

Jezus został *wywyższony nad niebiosą*. To znaczy, że został wywyższony ponad wszystko, co istnieje, a zatem jest jedno z Bogiem. W *Księdze Psalmów* to Bóg jest *wywyższony nad niebiosą* (zob. Ps 57,6.12; 108,6).

Jezus jest w pełni człowiekiem, ale nie grzesznym człowiekiem, takim jak my (zob. Hbr 2,14-16; 4,15). Jest On doskonały nie tylko dlatego, że nigdy nie zgrzeszył, ale także dlatego że nie był skażony przez grzech, tak jak my.

Jednak ponieważ jest w pełni człowiekiem, jest także dla nas wzorem w postępowaniu. Wskazuje nam, jak uczestniczyć w biegu życia (zob. Hbr 12,1-4). Pozostawił nam przykład, który mamy naśladować (zob. 1 P 2,21-23). Ponieważ jest *święty, niewinny, nieskalany i odłączony od grzeszników* (zob. Hbr 7,26), jest naszym Zbawicielem, a my możemy odzwierciedlać Jego charakter.

Choć Jezus jest człowiekiem, takim jak my, nigdy nie zgrzeszył. Jak możemy pojąć tak zdumiewającą prawdę? Pomyśl, jak święty jest Jezus! Dlaczego obietnica przypisania nam Jego świętości przez wiarę powinna dawać nam pewność zbawienia?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Chrystus obserwuje nas. Wie wszystko o naszych ciężarach, niebezpieczeństwach i trudnościach. Jego usta są pełne słów dla naszego dobra. Dostosowuje swoje wstawianictwo do potrzeb każdej duszy, jak w przypadku Piotra. (...) Nasz obrońca ma mnóstwo argumentów w celu nauczania swoich strudzonych i kuszonych wiernych, by opierali się pokusom szatana. On baczy na każdy ruch nieprzyjaciela. On kieruje wydarzeniami”²⁹.

„Celem szatana było wywołanie wiecznego rozdziału między Bogiem a człowiekiem, ale w Chrystusie dostępujemy ściślejszego zespolenia z Bogiem, niż gdybyśmy nigdy nie upadli. Przyjmując naszą naturę, Zbawiciel związał się z ludzkością więzami, które nigdy nie zostaną zerwane. (...) Jest to rękojmia spełnienia Bożych obietnic. »Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu« (Iz 9,5). Bóg zaakceptował naturę ludzką w osobie swego Syna i poniósł ją do szczytu niebios. To właśnie Syn Człowieczy dzieli tron wszechświata. To właśnie Syn Człowieczy, którego imię nazwa: »Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju« (Iz 9,6). Jestem jest rozjemcą między Bogiem a ludzkością, łącząc w sobie obie natury. Ten, który jest *święty, niewinny, nieskalany i odłączony od grzeszników* (zob. Hbr 7,26), »nie wstydzi się nazywać ich braćmi« (Hbr 2,11). W Chrystusie rodzina ziemską i rodzina niebieską są połączone jedną więzią. Uwielbiony Chrystus jest naszym Bratem. Niebiosa zostały umieszczone w człowieczeństwie, a człowieczeństwo jest zamknięte w Nieskończonej Miłości”³⁰.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W pierwszym z powyższych cytatów czytamy: *Jego usta są pełne słów dla naszego dobra*. Co ta obietnica oznacza dla ciebie? Pomyśl, czego to uczy nas o Bożej miłości do nas. Dlaczego ta myśl jest tak budująca? Dlaczego potrzebujemy kogoś, kto tak gorliwie zabiega o nas?

2. W drugim z powyższych cytatów czytamy, że *w Chrystusie dostępujemy ściślejszego zespolenia z Bogiem, niż gdybyśmy nigdy nie upadli*. Co to oznacza? Jak możemy doświadczyć tej bliskości i jaką pociechę możemy czerpać z tego doświadczenia? Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego opisście, co oznacza dla was ta bliskość i czym jest jej doświadczenie. Jak *Jego słowa dla naszego dobra* pomagają nam doświadczać bliskości z Bogiem?

²⁹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, Hagerstown 1980, s. 931.

³⁰ Taż, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 16.